

علاقه مند بوده و بتوانند برنامه ای بلند مدت تنظیم نمایند. برنامه بلندمدت رانمی توان با حجم بزرگی از سهام داران تنظیم کرد، چرا که دیدگاه سهام داران در رشد و توسعه بانک ها و بیمه ها بسیار مهم است. لازم است استحکام مدیریتی شرکت های بیمه پس از خصوصی سازی حفظ شود، زیرا در غیر این صورت، قطعاً نتایج دیگری به دست می آید.

ضمیمه در مورد فعالیت های جاری بیمه آسیا و دلایل بالا بودن ضریب خسارت آن نسبت به سایر شرکت های بیمه گفت: بیمه آسیا در دو تا سه سال گذشته، توجه خاصی به بیمه های مسؤلیت داشته است. در مجمع عمومی به تفصیل بیان کردیم بیمه آسیا در سال های ۸۴ و ۸۵ دوازده نوع بیمه مسؤلیت به بازار عرضه کرده است. در واقع، برنامه های مدیریت بیمه آسیا بر توسعه این نوع بیمه متمرکز شده است. باید گفت، زمینه فعالیت در بیمه های مسؤلیت به دلیل محدود نبودن مسؤلیت در جامعه، بسیار گسترده است. به همین دلیل، تعداد پوشش های قابل ارایه در بیمه های مسؤلیت هم

بسیار زیاد می باشد.

بیمه آسیا، تعداد پوشش های قابل ارایه در بیمه های مسؤلیت را از ۱۲ مورد در سال ۸۴ به ۲۵ مورد در سال ۸۵ افزایش داد و در نظر دارد این تعداد را در سال ۸۶ به ۴۵ مورد برساند. یکی از محورهای توسعه شرکت در حال حاضر، عرضه بیمه های مسؤلیت است که ضریب خسارت قابل قبولی هم دارد.

وی همچنین درباره بالا بودن ضریب خسارت بیمه آسیا در مقایسه با شرکت های دیگر گفت: ضریب خسارت در شرکت های بیمه، حد معقولی دارد که بین ۷۰ تا ۸۰ درصد است. اگر این ضریب زیر ۷۰ درصد باشد، مشتریان شرکت از دست خواهند رفت و اگر بیش از ۸۰ درصد باشد، برای شرکت خطرناک است و امکان دارد نتواند به تعهداتش عمل کند. در واقع، ما در بیمه های اتومبیل، بازار بسیار قابل قبولی داریم و به دلیل بالا بودن سهم ما از بازار بیمه اتومبیل نسبت به سهم ما از کل بازار، ضریب خسارتمان نسبت به سایر شرکت های بیمه بیشتر است. ■

وظایف شورای شهر

خوب و بد نظارت بر شرکت های شهرداری

آیا از این پس، شورای شهر بر عملکرد کلیه شرکت های شهرداری نظارت خواهد کرد؟

اگر تصویب لوایح شهرداری و ارایه طرح هایی برای رفع کمبودهای شهر، وظیفه اول شورای شهر است، نظارت بر مدیریت شهری - که بخشی از آن شهرداری است - وظیفه دوم شورا می باشد.

از ابتدای تشکیل شوراها در ایران، بحث نظارت بر عملکرد شهرداری ها، داغ و شبهه انگیز بود و هر عضو شورای شهر از نظارت بر عملکرد شهرداری، تعریف و دیدگاه خاص خود را داشت - که بحث همچنان ادامه دارد. اما همه این تعریف ها از دو دیدگاه کلی فراتر نمی رود: دیدگاه اول که دیدگاهی رادیکال و قانونی است، بر اساس نص صریح قانون شوراها، تصویب لایحه بودجه، متمم تفریغ بودجه شرکت ها و سازمان های مستقل شهرداری را بر عهده شورای شهر می داند. بر اساس این دیدگاه قانونی، شورای شهر در پایان هر سال مالی می تواند از برنامه ها و عملکرد شرکت ها و سازمان های شهرداری اطلاع کسب کند. اهمیت تصویب بودجه شرکت ها و سازمان های مستقل شهرداری از آن جهت است که دیگر دخل و خرج این شرکت ها در بودجه سالانه شهرداری وارد نمی شود.

گروه اول با استناد به قانون معتقدند بودجه سالانه شرکت ها و سازمان های مستقل شهرداری با ضمایم آن در طول سال (متمم و تفریغ بودجه)، باید به تصویب شورای شهر برسد - اتفاقی که قبل از جلسه بیست و سوم شورای شهر سوم رخ نمی داد. البته پیش

شورای شهر ارایه کند. دو فوریت طرح رییس کمیسیون برنامه و بودجه شورای شهر، رأی آورد، ولی در هنگام تصویب ماده واحده، دیدگاه های مختلفی درباره نظارت بر شهرداری در شورای شهر بروز کرد. گروهی که مخالف تصویب این طرح بودند (و در واقع، دیدگاه دوم را تشکیل می دادند) تصویب بودجه سالانه ۷۰ شرکت را (که عده ای تعداد آن را ۹۲ شرکت می دانند) در شورای شهر، کاری سخت دانسته و از آن اظهار نگرانی می کردند. آنان مدعی بودند با ارجاع بودجه شرکت ها و سازمان ها به شورای شهر از قدرت مجمع شرکت ها کاسته می شود، به طوری که اگر کار یا ادغام فوری پیش آید و نیاز به هزینه های فوری باشد باید از شورا اجازه گرفت و همین مسأله عملکرد شرکت ها و سازمان ها را دچار وقفه می کند. از سوی دیگر، مدافعان طرح دو فوریتی معتقد بودند شهردار تهران بارها موافقت خود را با این طرح در جلسات مختلف اعلام کرده است. مهندس حسن بیادی معتقد است: تصویب بودجه سالانه شرکت های شهرداری در شورای شهر کار خوبی است. اما همه از تصویب این طرح واهمه دارند. از دیگر سو، رسول خادم معتقد است که تصویب بودجه متمم و تفریغ بودجه شرکت ها و سازمان های وابسته، مستقل از وظایف اصلی شورای شهر است و این کار باید انجام شود. به این ترتیب، شورای شهر بر وظیفه نظارتی خود از طریق تصویب بودجه دست می یابد و می تواند به شفاف کردن فعالیت شرکت ها کمک کند.

از آنجا که گردش مالی برخی از شرکت های وابسته به شهرداری گاهی از گردش مالی خود شهرداری نیز بیشتر است، باید بر چگونگی عملکرد این شرکت ها نظارت نمود و قانون، این وظیفه را بر عهده شورا گذاشته است.

از سوی دیگر، معتقدان گروه دوم که تنها راه نظارت بر شرکت های شهرداری را فقط از طریق بودجه امکان پذیر نمی دانند، بر یافتن ابزار نظارتی دیگری تأکید می کنند. دکتر محمدعلی نجفی، رییس اسبق سازمان برنامه و بودجه، پیشنهادی را مبنی بر ارایه بودجه تلفیقی سالانه شرکت ها به شهرداری بیان می کند و می گوید: نمی توان تنها از طریق ابزار بودجه، مسایل ساختاری شرکت ها را برطرف کرد.

نظارت بر عملکرد شرکت های شهرداری در میان دو دیدگاه متفاوت همچنان ادامه خواهد داشت، زیرا هنوز شرکت های بسیاری در شهرداری باقی مانده اند. گروه اول خواستار انحلال برخی از شرکت ها هستند زیرا معتقدند که این شرکت ها در زمانی معین برای مأموریتی مشخص راه اندازی شده اند و در حال حاضر کار آنها به اتمام رسیده و نیازی به آنها نیست. اما گروه دوم همچنان بر احتیاط در تصویب بودجه شرکت ها و سازمان ها در شورای شهر و حتی انحلال آنها تأکید می کنند. نحوه تعامل این دو دیدگاه با یکدیگر به طور قطع بر شفاف سازی فعالیت های مالی شرکت های شهرداری تأثیرگذار خواهد بود. ■

از این، بودجه چهار سازمان مستقل تاکسیرانی، سردخانه ها و کشتارگاه ها، ترمنال های مسافری و پایانه های حمل و نقل ترافیک در هنگام بررسی بودجه کل شهرداری تهران، در شورای شهر تصویب می شد. اما بودجه مابقی شرکت های مستقل زیر نظر شهرداری که دارای مجمع عمومی هستند، به شورای شهر نمی آید و در مجمع عمومی هر شرکت به تصویب می رسد. طرح دو فوریتی کمیسیون برنامه و بودجه شورای شهر که چندی پیش در صحن علنی شورا اعلام وصول شد، از شهرداری می خواست تا بودجه سالانه شرکت ها، سازمان های نوسازی، زیباسازی، آتش نشانی و خدمات ایمنی، میادین میوه و تره بار و بازنشستگی شهرداری را برای تصویب به